

Forhandling

Lykketoft (S):

Realrenteafgiften er jo blevet kritiseret fra forskellig side, men man må sige, at det samlede billede har været, at den i de år, den har virket, egentlig ikke har givet anledning til de helt store tumulter.

Det er klart, at det er et lidt uigennemsigtigt system, og det havde måske været enklere at fastholde det udgangspunkt, jeg havde i sin tid, nemlig at man kunne have klaret sig med en eller anden fast afgift.

Det blev ikke sådan, men det system, vi har lavet, står Socialdemokratiet uden problemer bag ved. Jeg har som reaktion på nogle af de mere vildledende angreb på realrentesystemet sagt, at man jo, hvis interessen var der i pensionsbranchen, kunne overveje at vende tilbage til tanken om en fast afgift. Men jeg har et klart indtryk af, at denne interesse ikke eksisterer i pensions- og forsikringsbranchen. Så det har heller ikke været bragt ind i den meget korte samtale, Socialdemokratiet og regeringen havde forud for, at vi endes om de justeringer, der er foreslået og er til behandling her i dag.

Jeg synes, det er uhyre vigtigt, at vi nu kan lave justeringer i samme brede politiske enighed som ved vedtagelsen af afgiften i 1983, hvor regeringen og Socialdemokratiet er helt enige om, hvad der er påkrævet, hverken mere eller mindre.

Der er altså ikke tale om, at nogen har trukket andre til et nyt forlig. Der er tale om, at vi i løbet af et kvarter en fredag i april konstaterede, at det, der foreligger her, var, hvad begge parter fandt nyttigt.

På den baggrund står man alene tilbage med en undren over, hvad vi skulle med nogle meget stærke skatteministerudtalelser tilbage engang i marts måned om, hvor meget der var i vejen med realrenteafgiften. Det var et lidt ubehageligt forsøg på at efterlade det forkerte indtryk, at Socialdemokratiet var mindre imødekommende over for pensionsinstitutionerne end regeringen.

Men hvad er kendsgerningen? Kendsgerningen er, at realrenteafgiften både før og efter den foreslåede justering giver et for enhver regering uundværligt stort bidrag til statskassen, men at den er konstrueret sådan, at langsigtet pensions- og forsikringsopsparing alligevel altid i det lange løb behandles

mildere end personlig opsparing. Det er kun her et par år i slutningen af 1980'erne, at samspillet mellem meget høj gennemsnitsrente på pensionskapitaler og et enkelt års ekstremt lav inflation som følge af olie- og råvareprisfald, at det har ført til afgiftsprocenter, der ligger på samme og endda i 1988 ville have været på et højere niveau end den højest mulige personskat. Lovforslaget sigter på at fjerne dette psykologisk uheldige fænomen, der fejlagtigt kunne forlede nogen til at tro, at pensionsopsparing ikke længere er en gunstig investering, og dermed svække den samfundsmæssigt meget ønskelige vækst i pensionsopsparingen, som vi alle sammen er enige om der er brug for.

Det er vigtigt at forstå, at det loft på 56 pct., der er foreslået, nok alene får praktisk betydning i 1988, fordi vi ved, at den indregning af inflationsgennemsnittet, ikke for 2, men for 3 forudgående år, som også er foreslået, forhindrer, at et enkelt års særlige forhold én gang til kommer til at slå meget kraftigt igennem på afgiftsberegningen. Under sandsynlige forudsætninger om inflation og rente betyder denne ændring i øvrigt, at den statsindtægt, man giver afkald på i 1988 sammenlignet med at opretholde de gældende regler, indhentes i løbet af de følgende to-tre år. Og uanset hvad man regner med om renter og inflation frem til år 2000, kan det ud fra Skatteministeriets egen betænkning beregnes, at svingningerne i forhold til uændrede regler vil være fra minus 1 til plus 2 pct.

Men i øvrigt skal vi hele tiden huske, at baggrunden for, at der kun er brug for disse beskedne justeringer, er, at realrenteafgiften er gunstigere for folk end personbeskatningen, når man ser på forløbet over en længere periode. Det mest sandsynlige er, at den vil falde og blive liggende nede på et niveau på omkring 40 pct. fremover, og derfor er det budskab, som dette forslag skal understøtte over for befolkningen, at de røligt kan spare mere op i pensionsordninger, for der er bred politisk vilje til at sikre gunstige vilkår, og en del af de vilkår, som vedrører realrenteafgiften, er nu blevet bekræftet og vil blive fastlagt for en længere periode.

Så må man i øvrigt håbe – men det er en helt anden sag – at et bredt folketingsflertal inden for de næste par uger også kan samles om en hurtigere løsning af de samspilspro-